

Arrest

**nr. 94 510 van 31 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 8 juli 2011 geactualiseerd.

De verzoekster verklaart op 1 januari 2003 België te zijn binnengekomen. Zij dient op 14 september 2011 een asielaanvraag in. Op 11 januari 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De

verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 78 750 van 3 april 2012 weigert de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 15 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 10 juli 2012 en die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 met actualisatie d.d. 07.01.2010 werd ingediend door:

S.,E.K.G. (R.R.: ...)

nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

geboren te S. op (...)1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legde bij haar aanvraag 9bis een arbeidscontract voor bij M.D. d.d. 02.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 08.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 12.08.2011 en 22.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag -door de werkgever H.R.- voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou perfect Nederlands spreken, legt 2 arbeidsovereenkomsten voor, in het verleden gewerkt heeft/zaakvoerder was, mutualiteits- en sociale bijdragen heeft betaald, net als electriciteits- en andere facturen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde stukken zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene vroeg pas op 14.09.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft als betrokkene dient terug te keren, gezien haar ouders en 2 broers legaal in België verblijven (moeder is zelfs Belg geworden), kan worden gesteld dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie zou vormen. Het feit dat haar ouders en broers legaal in België verblijven, geeft betrokkene geen automatisch verblijfsrecht in België.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens te Straatsburg blijkt dat niettegenstaande uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven, de omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, evenwel afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van een verzoeker te eerbiedigen (RW, arrest nr. 60 174 d.d. 26.04.2011).

Ook dient opgemerkt te worden dat haar broers reeds sinds de jaren '90 in België verblijven terwijl betrokkene nog in Egypte verbleef. Ze leefden dus reeds enige tijd gescheiden van elkaar. Betrokkene zou dan in 2003 samen met haar moeder naar België zijn gekomen. De moeder van betrokkene verkreeg hier verblijfsrecht, terwijl betrokkene hier illegaal in België verbleef. Haar vader is hier in België toegekomen in 2006 op basis van gezinshereniging. Betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens haar periode van illegaal verblijf haar verblijf te wettigen. Uit de door haar voorgelegde stukken blijkt ook dat zij niet steeds op hetzelfde adres verbleef als haar ouders.

Dit alles vormt geen grond tot regularisatie; betrokkene dient aldus terug te keren naar Egypte. Het staat haar wel vrij geregeld haar familieleden in België te komen bezoeken aan de hand van een visum voor kort verblijf.

Ook betreft het feit dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat zij in haar asielrelaas aanhaalde dat er nog een tante en broers van haar vader in Egypte wonen.

Ook het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten waarnaar betrokkene refereert, kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie. Dit advies is niet van toepassing op betrokkene, die de Egyptische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Het feit dat betrokkene bij een terugkeer te kampen zou hebben met discriminatie en dwang gezien het feit dat ze een alleenstaande vrouw is zonder familieleden en bovendien christen is, vormt geen grond tot regularisatie. Betrokkene toont deze bewering slechts aan met een parlementaire vraag over koptische christenen in Egypte; de inleiding van de parlementaire vraag gaat ten eerste over een specifiek geval (dertienjarige tweelingbroers) en de antwoorden uit de daaruit voortvloeiende vragen worden niet bijgevoegd. Bovendien is dit een verwijzing naar een algemene situatie en levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn bij terugkeer. Bovendien kan betrokkene nog steeds haar geloof belijden in huiselijke sfeer."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in de artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

" Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en art. 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artt. 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de motivering de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moeten zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvSt. 22 mei 19914, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State, waardoor de criteria van deze instructies niet meer van

toepassing zijn, stelt de bestreden beslissing verder dat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen, en dat uit een schrijven van het Vlaamse Gewest dd. 12.08.2011 en 22.09.2011 blijkt dat een aanvraag - door de werkgever H.R. - voor het bekomen van een arbeidskaart B, geweigerd werd, en dat dit bijgevolg niet als een grond voor regularisatie kan aanvaard worden.

Hoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden, en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoekster aanhaalt.

Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan werd.

Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt.

De vernietigde criteria van de instructie van 19 juli 2009 schreven immers voor dat enerzijds diende te worden bewezen dat men werk had via een voor te leggen arbeidscontract, waarna een aanvraag van een arbeidskaart B diende te gebeuren, anderzijds dat de duurzame lokale verankering diende te worden aangetoond.

De aanvraag van verzoekster wordt afgewezen omdat de elementen van integratie die zij naar voor bracht worden opzijgeschoven als zijnde een gevolg van haar eigen houding, en het bewijs dat verzoekster werk heeft wordt opzijgeschoven omwille van het feit dat de arbeidskaart B geweigerd werd.

De bestreden beslissing stelt m.a.w. enerzijds dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 vernietigd zijn, maar wijst anderzijds de aanvraag van verzoekster af omdat niet zou zijn voldaan aan het criterium van integratie, in die zin dat de wijze waarop verzoekster tot deze integratie is gekomen wordt afgewezen, en verder niet wordt voldaan aan het criterium van het hebben van werk, en aldus wordt het verzoek afgewezen door uitsluitende referentie naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 waarover dezelfde beslissing stelt dat ze werden vernietigd.

Dat ook de duur van de asielprocedure wordt onderzocht, evenals de schending van art. 8 EVRM en het negatief reisadvies van de Belgische autoriteiten, en dat deze argumenten en elementen niet worden weerhouden als grond voor regularisatie, doet aan het bovenstaande niets af, gezien het argumenten betreffen die achteraf bij de actualisatie van 8 juli 2011 werden aangebracht, en die apart worden beoordeeld en niet in aanmerking worden genomen als grond van regularisatie.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing(en) zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat *in casu* in elk geval aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar de verzoekster aangeeft de bestreden beslissing pertinent moet zijn, en zij hierbij verduidelijkt dat het moeilijk te verdedigen valt dat de bestreden beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan werd, stelt de Raad vast dat de verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest. Reeds in de aanhef van de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk de reden aangegeven waarom de criteria van de vernietigde instructie geen

toepassing meer vinden: *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.”* Aldus heeft de verweerder duidelijk te kennen gegeven dat de criteria van de vernietigde instructie niet langer van toepassing zijn. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt de verweerder, door haar aanvraag af te wijzen omdat niet zou zijn voldaan aan het criterium van integratie noch aan het criterium van het hebben van werk, haar verzoek heeft afgewezen door uitsluitende referentie naar de criteria van de vernietigde instructie. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers geenszins dat verzoeksters integratie en werk uitsluitend worden afgewezen door het toepassen van de criteria van de door de Raad van State vernietigde instructie. De verzoekster verliest overigens uit het oog dat zij zich in haar aanvraag dd. 5 december 2012 onder meer heeft beroept op het feit dat zij werk had alsook op haar lokale verankering in België. Het feit dat dit destijds criteria uitmaakten van een naderhand vernietigde instructie, neemt niet weg dat deze elementen uit de aanvraag nog steeds moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Van een zorgvuldig handelende overheid moet immers worden verwacht dat zij antwoordt op de relevante elementen die door de aanvrager worden aangewend.

Omtrent de door de verzoekster ingeroepen elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou perfect Nederlands spreken, legt 2 arbeidsovereenkomsten voor, in het verleden gewerkt heeft/zaakvoerster was, mutualiteits- en sociale bijdragen heeft betaald, net als electriciteits- en andere facturen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde stukken zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”* De door de verweerder geboden redengeving voor het feit dat de integratie van de verzoekster geen regularisatie rechtvaardigt, kan geenszins als een loutere verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 worden beschouwd. De verzoekster toont overigens niet concreet aan waaruit dit dan wel zou blijken.

Omtrent het werk van de verzoekster wordt in de bestreden beslissing het volgende geoordeeld: *“Betrokkene legde bij haar aanvraag 9bis een arbeidscontract voor bij M.D. d.d. 02.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 08.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 12.08.2011 en 22.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag -door de werkgever H.R.- voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de brief van 8 februari 2011 waarbij wordt aangegeven dat de verzoekster voor het verkrijgen van de machtiging tot verblijf een arbeidskaart B dient voor te leggen, nergens wordt verwezen naar enig criterium van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Ook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geen band met enig criterium uit de voornoemde instructie. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat het afwijzen van het hebben van werk omwille van de weigering van de arbeidskaart B, een toepassing inhoudt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet op pertinente wijze of niet afdoende is gemotiveerd.

Samenvattend wordt geconcludeerd dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet blijkt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zij verschaft de volgende toelichting:

“ Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Waar de wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier. Door, zoals in casu, de discretionaire bevoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekening en draagwijdte, minstens de geest van art. 9bis Vreemdelingenwet miskent. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

De Raad kan dienaangaande volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, waaruit duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing geenszins beperkt is tot een nazicht of is voldaan aan de criteria vooropgesteld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“ Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, 167.411, RvSt. 14 februari 2006, 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructie, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie. De aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering werden echter niet aan een onderzoek en beoordeling onderworpen, maar ze worden eenvoudigweg afgewezen met als reden dat betrokkene zelf verantwoordelijk zou zijn voor haar lokale verankering, m.n. omdat zij zich bewust genesteld zou hebben in illegaal verblijf en dat aldus het feit dat zij geïntegreerd is louter het gevolg is van haar eigen houding. Deze redenering kan echter niet worden weerhouden, nu een verzoek om machtiging tot verblijf precies de bedoeling heeft om op basis van een aantal criteria en argumenten een situatie van illegaal verblijf om te zetten in een legaal verblijf, wat precies de betekenis van het woord “regularisatie” vormt. Door de door verzoekster aangebrachte elementen van haar integratie en lokale verankering niet in beschouwing te nemen, maar ze eenvoudigweg terzijde te schuiven omdat ze zijn tot stand gekomen in een situatie van illegaal verblijf, wordt de inhoud van de elementen en bewijsstukken m.b.t. de integratie van verzoekster miskend. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.”

De zorgvuldigheidsplicht legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoekster geeft niet aan met welke relevante elementen uit haar aanvraag precies geen rekening zou zijn gehouden. Zij stelt enkel op algemene wijze dat de inhoud van de elementen en bewijsstukken met betrekking tot haar integratie werden miskend. Aangaande de integratie en lokale verankering van de verzoekster wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou perfect Nederlands spreken, legt 2 arbeidsovereenkomsten voor, in het verleden gewerkt heeft/zaakvoerder was, mutualiteits- en sociale bijdragen heeft betaald, net als electriciteits- en andere facturen), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde stukken zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen”*. In de bestreden beslissing wordt ook verder ingegaan op verzoeksters asielprocedure, het feit dat verzoeksters ouders en broers legaal in België verblijven en verzoeksters bewering dat zij geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, het negatief reisadvies voor Egypte waarop de verzoekster zich beroept en verzoeksters vrees om in haar land van herkomst gediscrimineerd te worden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de elementen waaraan de verzoekster in haar aanvraag dd. 15 december 2009 en in haar actualisatie dd. 8 juli 2011 refereerde wel degelijk in rekening werden genomen (zie de desbetreffende stukken in het administratief dossier). Ook de door de verzoekster bijgebrachte stukken en documenten die specifiek betrekking hebben op verzoeksters integratie en lokale verankering worden uitdrukkelijk in rekening genomen. De verweerder oordeelt dienaangaande dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor deze situatie nu zij reeds sinds 2003 in België blijkt te verblijven en zij tijdens die periode geen enkele aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en zij zich dus bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. Bijkomend kan er op worden gewezen dat de verzoekster niet aantoonde dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn. Er mag niet uit het oog worden verloren dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt, waarbij bovendien geen wettelijke criteria zijn voorzien om te bepalen welke elementen al dan niet in aanmerking komen om op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemachtigd te worden tot verblijf. De invulling die de minister (cq. staatssecretaris) of zijn gemachtigde hieraan in concrete individuele gevallen geeft, wordt door de Raad slechts op marginale wijze getoetst aangezien hij als annulatierechter niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de opportuniteit van de beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekster niet betwist dat zij zich sinds 2003 bewust in illegaal verblijf heeft genesteld en acht het niet kennelijk onredelijk om, gelet op de niet-betwiste vaststellingen terzake die bovendien steun vinden in het administratief dossier *in casu* te oordelen dat verzoeksters integratie geen grond tot regularisatie kan vormen.

Verzoeksters elementen en documenten aangaande haar integratie worden dus wel degelijk onderzocht, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hieraan niet de conclusie verbonden dat de verzoekster op basis hiervan in aanmerking komt voor regularisatie. De verzoekster, die niet betwist dat zij geen enkele verblijfsaanvraag indiende en dat zij zich sinds 2003 bewust nestelde in illegaal verblijf, toont niet aan dat de bovenstaande vaststellingen van de verweerder feitelijk incorrect zouden zijn of dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE